

สันติ เกรียงไกรสุข, บัญหาการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัด (วิทยานิพนธ์ คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2512), 262 หน้า

วิทยานิพนธ์เรื่อง บัญหาการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นผลงานวิจัยส่วนตัว ของ นายสันติ เกรียงไกรสุข ซึ่งได้ทันควันและเรียบเรียงเสนอเพื่อเป็นส่วนประกอบการศึกษาตามหลักสูตรขั้นไวญญาโถของคณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พ.ศ. 2512 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงอำนาจบริหารซึ่งเป็นอำนาจสำคัญของการหนังของอำนาจ ยิ่งไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญของไทยที่แบ่งแยกเป็น การบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น สำหรับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคนั้นตามกฎหมายจะเป็นแบบบริหารราชการ แผ่นดิน ได้กำหนดให้เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจและอำนาจ โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ รับนโยบายและคำสั่งจากคณะกรรมการรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงทบทวนกรมมาปฏิบัติ ให้เกิดผลและเป็นหัวหน้าบังคับบัญชาซึ่งราชการฝ่ายบริหารส่วนภูมิภาคในเขตจังหวัดโดยมีทาง การมารังสรรค์เป็นที่ปรึกษา ในกระบวนการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในเบื้องต้นนี้ตามหน้าที่ของผู้ว่า ราชการจังหวัด กฎหมายไม่ได้กำหนดให้ที่ของ การประสานงานระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดกับ ฝ่ายบริหารอื่น ๆ ไว้ แต่ในทางปฏิบัติผู้ว่าราชการจังหวัดต้องประสานงานกับส่วนราชการอื่น ๆ ซึ่งมีผลทำให้เกิดปัญหาอย่างมากในเรื่องของการประสานงานเกิดขึ้น และจากการสัมภาษณ์กับบริหาร ระดับผู้ว่าราชการจังหวัดรุ่นที่ 1 และ 2 ในปี 2503 และ 2505 ได้พบว่ามีบัญหาการประสาน งานระหว่างจังหวัดกับราชการส่วนกลาง และกับฝ่ายอื่นที่เป็นราชการส่วนกลางที่ประจำอยู่ใน ภูมิภาค ตลอดจนเหตุการณ์เรื่องความขัดแย้งในการบริหารราชการส่วนภูมิภาคระหว่างผู้ว่าราชการ จังหวัดกับผู้อำนวยการที่มีอำนาจจังหวัด จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อปี 2510 และปัญหาการขัด แย้งระหว่าง บรรจุ. กสัง ก้ามหาด ไทยในส่วนภูมิภาคกันเป็นปรากฏการณ์ (Phenomena) ที่เกิด ขึ้นซึ่งถือได้ว่าผู้วิจัยให้เสนอปรากฏการณ์ท่อง ๆ เพื่อจะกำหนดบัญชาที่จะดำเนินการไว้ค่าย่างน่าสนใจ ที่เดียวโดยมีการถกเถียงเรื่องแบบ ทั่วไปก็คือ การสัมภาษณ์กับบริหาร ฯ และเหตุการณ์ของ ความขัดแย้งระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดกับหัวหน้าส่วนราชการอื่น ๆ ที่ประจำอยู่ในจังหวัด แต่ ผู้วิจัยไม่ได้เสนอคู่รากภูมิการณ์เหล่านี้ให้ชัดเจนพอที่จะเชื่อถือได้ว่าเป็นผลโดยตรงจากบัญหาการ ประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัด เช่น การที่ได้ชี้แจงการขัดแย้งระหว่าง บรรจุ. กสัง ก้ามหาด ไทยในส่วนภูมิภาค และการขัดแย้งระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดกับผู้อำนวยการที่มีอำนาจจังหวัด จังหวัดสุพรรณบุรี นั้น ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็นข้อขัดแย้งให้เห็นชัดเจนว่ามีผลกระทบจากการ ดำเนินการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือไม่ จึงเป็นข้ออ้างถ้อย ๆ ที่ไม่มีข้อความ

สนับสนุนเพียงพอ ทำให้ไม่มีความชัดเจนในปรากฏการณ์ที่ได้เสนอมาในรายงานการวิจัยที่จะให้กำหนดเป็นปัญหาเพื่อศึกษาต่อไป

อาจารวิจัยได้เกิดความอยากรู้อยากรู้สืบเนื่อง (Curiosity) ที่จะสำรวจหาสาเหตุของปัญหาที่ก่อให้เกิดการขัดแย้งในการประสานงาน จึงได้กำหนดปัญหาที่จะศึกษาในเรื่องการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งเป็นตัวแปรที่เป็นปัญหาหลัก (Problematic Variables) ให้มีลักษณะเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ทั้งนี้เพื่อกันหาตัวแปรที่เป็นเหตุ (Independent Variable) ต่อไปและได้กำหนดความมุ่งหมายของการศึกษากันค่าว่าไว้ 3 ประการดังนี้

1. เพื่อทราบว่าการจัดตั้งระบบบริหารราชการแผ่นดิน นั้น ก្ន堁ໝາຍໃຫ້กำหนดโครงสร้างของส่วนราชการต่าง ๆ ได้แก่ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และ ส่วนท้องถิ่น ให้มีลักษณะท่องเที่ยงสอดคล้องและประสานสมานฉันท์กันหรือไม่ เป็นเหตุให้เกิดปัญหาการประสานงานงานเพียงใด

2. เพื่อทราบว่าในกระบวนการบริหารส่วนภูมิภาคนั้น ที่ปฏิบัติการจริง ๆ เปลี่ยนไป ก่อให้เกิดปัญหาการประสานงานในหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือไม่

3. เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดกับหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ ในระดับจังหวัด ว่ามีกฎหมายลังและความสัมพันธ์ส่วนตัวเป็นอย่างไร เก่าแก่หรือเป็นอุปถัมภ์ต่อการประสานงานหรือไม่ เพียงใด

ซึ่งในการค้นหาตัวแปรที่เป็นเหตุนั้น ผู้วิจัยได้คงสุมติฐานไว้เป็นแนวในการค้นและทดสอบ 3 ประการ ดังนี้

1. การจัดตั้งระบบบริหารราชการส่วนภูมิภาค ทางกฎหมายไม่ได้กำหนดโครงสร้าง หรือจัดตั้งระบบบริหารราชการไว้ให้รักษาท่อเนื่องสอดคล้อง และประสานสมพันธ์เป็นแบบอย่างเดียวกันแล้ว ก็ยอมจะทำให้เกิดมีลักษณะการเหลื่อมล้ำกัน และขัดแย้งกันระหว่างหน่วยราชการในส่วนกลาง และระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคขึ้น จักเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัด ให้เป็นปัจจัย

2. การปฏิบัติราชการของส่วนภูมิภาคจะไม่ดำเนินไปตามที่กฎหมายระบุเป็นบริหารราชการแผ่นดินได้กำหนดไว้อ้างอิงจริงจัง

ก. ถ้าการติดต่อราชการระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคไม่ปฏิบัติตาม
ผูกขาดบังคับบัญชา

๒. ถ้าช่วงการคุกคามหรือจำนวนบุคคลและปริมาณเงินในส่วนภูมิภาค กว้างขวางมากเกินกว่าลักษณะสาธารณะที่ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ จะทรง สอดส่องได้ทั่วถึง

๓. ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่สามารถวินิจฉัยสิ่งการเรื่องด่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ ส่วนใหญ่สี่แยกส่วนภูมิภาค ให้อย่างแท้จริงและไม่สามารถที่จะ บักครองงังกับปัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารส่วนภูมิภาค ได้ทุกแห่งก การคุกคามเดิมที่

๔. การขาดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ที่เป็นหน้าตัวแทนราชการ ประจำจังหวัดอ่องรำรับและสมานเจตนาที่ดีกันนั้น เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดบัญชาการประโคนงาน ในส่วนภูมิภาคขึ้นให้

จะเห็นได้ว่า จากการที่ผู้วิจัยไม่ใช่ให้คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย (Operational Definition) ของท่านว่า “การประคะแนน” ไว้ยังทั้งๆ เน้นย้ำว่า “ในทางแเรอจิม์มีผลทำให้ มีผลกระทบสับสนระหว่างความหมายของทางประศาสนาและภาระของกรอบองค์กรที่สำคัญๆ ซึ่งนั้นแล้ว การวิจัยของผู้วิจัยจึงขาดความแข็งแย้ม ซึ่งจะถูกได้จากสมมติฐานในข้อ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นเพื่อทดสอบนั้น ปรากฏว่าเป็นเรื่องของภาระของกรอบองค์กรที่สำคัญๆ เช่น ผู้วิจัยตั้งขึ้นเพื่อทดสอบนั้น มากกว่าจะเป็นเรื่องของบัญชาการ ของการส่วนภูมิภาคที่ไม่อาจจะปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายได้ มากกว่าจะเป็นเรื่องของบัญชาการ ของการประศาสนาเท่านั้น เพราะ ถ้าภาระติดต่อบาชาการะระหว่างส่วนงานกลางกับส่วนภูมิภาคไม่ปฏิบัติ ตามลายการบังคับบัญชา ก็ย่อมเป็นที่ทราบดีอยู่แล้วว่า ตั้งเป็นภาระปฏิบัติราชการที่ไม่ดำเนิน ไปตามระเบียบหรือกฎหมาย ซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้วไม่ต้องทบทวนอีก และเป็นเรื่องของสาย การบังคับบัญชาไม่ใช่การประศาสนาตามที่ผู้วิจัยตั้งไว้ก็คงการทึกซ่า

นอกจากนี้ ดำเนินการทางทั้งสมมติฐานของผู้วิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาในข้อ 1. ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐและเป็นบริหารราชการส่วนภูมิภาค โดยมีการกำหนด โครงสร้างของกฎหมายหรือการจัดตั้งระเบียบบริหารราชการที่ไม่สอดคล้องและประสานสัมพันธ์ ที่ดีกัน ทำบัญชาช่องทางประศาสนของผู้ว่าราชการจังหวัดฯ จะเห็นได้ว่าลักษณะของสมมติฐาน ที่ตั้งขึ้นนั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับกันในหลักการทั่วไปอยู่แล้ว ทั้งนี้ สมมติฐานขึ้นนี้ไม่ควรที่จะต้อง ตั้งขึ้นเพื่อทดสอบอีก ทั้งนี้ เพราะเป็นที่แน่นอนว่าใน การบริหารราชการ หากไม่มีกฎหมายหรือ ระเบียบแบบแผนที่กำหนดถึงแนวทางปฏิบัติให้ดีเด่นลงไปแล้ว ผู้ปฏิบัติภารกิจจะปฏิบัติราชการ ตามความคิดเห็นของตนอย่างที่คิดไว้ก็ตามที่เป็นเช่นนั้น ควรเป็นชั้นหนึ่ง ซึ่งนี้ ย่อมทำให้แนวทางปฏิบัติ

ราชการไม่เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน ทำให้มีผลต่อผู้ที่ควบคุมการปฏิบัติงานเท่ารู้สึกยากลำบาก ใน การควบคุมหรือก่อให้เกิดบัญหาในการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นเอง นอกจากนั้นลักษณะของสมมติฐานของผู้วิจัยที่ทางตนเพื่อเรียนแนวทางวิจัยครั้งนี้ยังมี ลักษณะ เป็นเพียง Statement ธรรมชาติและไม่มีลักษณะเป็น Scientific term จึงไม่มีลักษณะที่จะถือความสมมติฐาน ของความแปรอย่างชัดเจน และยังเป็นการลงสมมติฐานที่ให้ลักษณะของคำว่า “เปรียบเทียบ” ความ สมมติฐานนี้ เป็นรูปแบบโดยที่เป็นบวก (Positive) ทั้งสองตัว ยอมทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ ได้ล้ำบางซึ่งโดยทั่วไปหากไม่นิยมลงสมมติฐานเข่นี้

สำหรับวิธีการให้ทำข้อกติกาที่ใช้ในการวิจัยของผู้วิจัย ในคำว่า “การประสานงาน” อันเป็นตัวแปรในบัญหาหลักนั้น ผู้วิจัยให้ถือว่าการประสานงานในหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นั้น คือ

1. การจัดระบบเบี้ยนบุนเดิร์ฟาร์ราษการการส่วนภูมิภาคตามกฎหมายในลักษณะที่ประสาน สมพันธ์กัน
2. การบริหารราชการของส่วนภูมิภาคท้องเป็นไปตามระบบเบี้ยนบุนเดิร์ฟาร์ราษการ
3. มีความสมมติฐานที่กระหว่างผู้บังคับบัญชา กับผู้ใต้บังคับบัญชา

จะเห็นได้ว่าเป็นการให้ทำข้อกติกาที่เป็นความหมายของการประสานงาน หมื่น กับ การบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่ง Robert K. Merton ได้กล่าวไว้ใน Social Theory and Social Structure จึงทำให้แนวการวิจัยเรื่อง บัญหางานราชการของผู้ว่าราชการจังหวัด นี้ ครอบ คลุมถึงการบริหารราชการแผ่นดินของผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งหมด ถ้ามีผลทำให้การวิจัยท้องมี ขอบเขตกว้างขวางและปะเปลก้า เป็นบัญหางานของบริหารราชการของผู้ว่าราชการจังหวัดทั้งหมด

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยทรงไว้ในสมมติฐานนี้ผู้วิจัยได้พิจารณา ให้คำจำกัดความที่ ใช้ในการวิจัยคู่กับมีคันกัน โดยคำว่า การจัดระบบเบี้ยนบุนเดิร์ฟาร์ราษการส่วนภูมิภาค ให้หมายถึง

1. ศูนย์กลางการปกครองบริหารในส่วนภูมิภาค
2. เอกภาพการปกครองบังคับบัญชาในส่วนภูมิภาค

การบริหารราชการของส่วนภูมิภาค ให้หมายถึง

1. การติดต่อราชการ
2. ช่วงการควบคุม
3. อำนาจการบริหารราชการ

ความสมมติฐานที่กระหว่างผู้บังคับบัญชา กับผู้ใต้บังคับบัญชาในส่วนภูมิภาค ให้หมายถึง

1. บุคลิกภาพ โถกแยกเป็น

11. ទູນວຸฒິທາງກາຮືກ່າ

๖๙

๑. ความรับรู้ในเรื่องการ
๒. ทัศนคติต่อความร่วมมือในกระบวนการ

2. ความสัมพันธ์ส่วนตัว

โดยถือว่าเป็นการให้คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัยในตัวและคังก์ตัว ผู้วิจารณ์เห็นว่ามีลักษณะพิเศษที่จะให้เป็นเครื่องชี้ (Indicators) ดังนั้นแล้วจะเป็นมาตรฐานที่ดูดูของบัญชีทางการประ sina งานของผู้วิจารชน์ก็จะหันตัวไปยังที่ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในสมมติฐานที่จะทดสอบไปเพื่อสมควรส่วนที่เกี่ยวกับการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ให้ในการวิจัยครั้งนี้ พยายพิจารณาโดยค่างนี้ คือ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample Cluster) สำหรับผู้ว่าราชการ
จังหวัดและนายกเทศมนตรีจังหวัด ซึ่งมีประชากรตั้ง 71 หมู่บ้าน ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรทั้งหมดในการนับถ้วนหน่วย
ในการวิจัย ส่วนหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัด ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบการกำหนด
(Purposive Sampling) โดยเลือกเอาเพียงจังหวัดละ 7 แห่งเดียว คือผู้ที่มีภารกิจในการติดตามจังหวัด
ด้วยการจังหวัด ศูนย์อุปทานจังหวัด ศึกษาธิการจังหวัด บำนาญจังหวัด ข้าราชการจังหวัด และ กสิกรรม
จังหวัด ซึ่งเป็นแผนกที่มีค่าใช้จ่ายมากที่สุดในจังหวัด ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยได้เห็นว่าอาจเกิดการเบื้องตน
(Bias) จากการใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบการกำหนด ซึ่งทำให้เกิดความไม่เที่ยงคงบางกลุ่มเท่านั้น
ซึ่งทำให้ข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวิเคราะห์ทางผิวคล้ำไป

ตลอดจนการที่จะใช้แรงงานในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่แล้ว ซึ่งจำเป็นทั้งใช้ชีวิตสังคม
สอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แก่แบบสอบถามอโศกเรื่อง 3 แบบตัวยกัน คือแบบ
สอบถามผู้ว่าราชการจังหวัด แบบส่วนภูมิทั่วไป ส่วนราชการประจำจังหวัด และแบบอย่าง!
ตามอักษรเดิมจังหวัด โดยลักษณะของคำถามในแบบสอบถามมีทั้งความแบบปิด (Close-ended
Questions) ซึ่งเป็นลักษณะคำถามที่ผู้วิจัยเขียนคำตอบไว้แล้วหลาย ๆ คำตอบและให้ผู้ตอบ
เลือกตอบตามความเข้าใจของตัวเอง และคำถามแบบปิด (Open-ended Questions) ซึ่งเป็น²
ลักษณะความที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเขียนตอบในช่องว่างได้อย่างเสรี ทำให้ลักษณะของแบบ
สอบถามมีความสมบูรณ์พยที่จะให้คำศักดิ์สิทธิ์ของการรายงานได้พอสมควร

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเริ่มในบทที่ 3 อันเป็นบทที่สอบสมมติฐานข้อ 1. ซึ่ง
ผู้วิจัยได้ใช้ให้เห็นถึงการที่มีกฎหมายการตั้งและเป็นราชการที่ไม่ตกลงและไม่ประสานส่วนไหนที่
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีลักษณะเหลือมล้าและลักษณะอย่างเห็นได้ชัด คือ ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 มาตรา 34 วรรค 5 แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 10
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2499 ที่บัญญัติให้ผู้ว่า
ราชการจังหวัดมีอำนาจให้บำเหน็จ ลงโทษ บรรเทา แต่งตั้งข้าราชการฝ่ายบริหารส่วนภูมิภาค
ในเขตจังหวัดได้ตามที่ปลัดกระทรวงหรืออธิบดีจะมอบหมายให้ เป็นผลให้กระทรวงทบวงกรม
ต่าง ๆ มอบอำนาจการปกครองให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ทั้งหมดกัน แต่ตามมาตรา 92 แห่ง³
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2497 ได้กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจ
เดือนอนันต์เงินเดือนในเดือนนี้ แต่เดือนซึ่งเงินเดือนในเดือนต่อหนึ่ง ๆ สำหรับข้าราชการ
พลเรือนซึ่งทรัพยากรและเจ้าทัวในราชการบริหารส่วนภูมิภาคได้ตามที่ปลัดกระทรวงปลัดทบวง หรือ
อธิบดีผู้บังคับบัญชาแต่กรณี จะมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งเดือนตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่กำหนดไว้ก็ได้ ยังมีผลทำให้ไม่ก่อให้เกิดเอกสารในการปกครองบังคับบัญชาในส่วน
ภูมิภาคอย่างแท้จริง ซึ่งผู้วิจารณ์เห็นด้วยกับผู้วิจัยที่บัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตรฐานนี้มี
ผลทำให้เกิดความเหลือมล้าในการปกครองคับบัญชาและทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีเอกสาร
ในการปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในส่วนภูมิภาคได้อย่างเต็มที่ ผลกระทบตามมาคือ ก่อให้
เกิดความกระต้างกระเดื่องในการทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดปัญหาในการประสานงานได้ นอก
จากนี้ในบทที่ 4 และ 5 ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลแบบตัวรวม เพื่อทดสอบตัวแปรของสมมติฐานใน

ข้อ 2 และข้อ 3 โดยในบทที่ 4 ผู้วิจัยใช้ให้เห็นถึงสาเหตุที่ทำให้การติดต่อราชการต้องล่าช้าไม่สะดวกเวลาเวลามะไม่เป็นไปตามลำดับการบังคับบัญชา ซึ่งมีการสั่งการและรายงานข้อมูลนั้นผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับการควบคุมเนินผู้ว่าราชการจังหวัดไม่สามารถปฏิบัติได้ทันที เพราะมีจำนวนผู้ให้บังคับบัญชามาก แล้วมีห่วงโซ่การควบคุมกว้าง รวมทั้งยังมีปริมาณงานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องทำในวันหนึ่ง ๆ มีจำนวนมาก ทำให้งานในด้านการดูแลความพำสุกของประชาชน และความมั่นคงปลอดภัยของประเทศต้องลงกับลงไว สำหรับในบทที่ 5 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ให้เห็นว่า การศึกษา วัยอุ่น อวุโส ความชำนาญ ความเข้าใจและเบี่ยงบบริหาร และทศนคติท่องเที่ยวตามร่องรอยการรับงานในหน้าที่ มีผลต่อการท่องเที่ยวในมิติทางกายภาพกันและกัน ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและหัวหน้าส่วนราชการร่วมปฏิบัติงานกันอย่างเต็มที่ แต่จากการวิจัยมีผู้ว่าราชการจังหวัดและหัวหน้าส่วนราชการบางส่วนเที่ยงเข้าใจเรื่องเบี่ยงบบริหารราชการไม่ถูกต้อง รวมทั้งการขาดการยอมรับความเป็นใหญ่ของผู้บังคับบัญชา ทำให้เกิดปัญหาการขาดความสมัพนธ์ระหว่างผู้ว่าราชการจังหวัดกับหัวหน้าส่วนราชการ ยังมีผลให้เกิดปัญหาการประสานงานได้ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาทดสอบตัวแปรตามที่กำหนดที่จะทดสอบในสมมติฐานให้ครบถ้วน ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยนี้ได้พยายามกระทำอย่างละเอียด และครอบคลุมตัวแปรที่จะทดสอบอย่างครบถ้วน ทำให้บทวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยอยู่ภายใต้หลักเหตุผลที่ได้รับฟังโดยสมควรที่เดียว

สำหรับในบทเสนอแนะของผู้วิจัย เพื่อกำหนดผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์นั้นผู้วิจัยเน้นความเห็นว่าการที่ผู้วิจัยได้ค้นพบสาเหตุของปัญหาการประสานงานของผู้ว่าราชการจังหวัดทั้ง 3 ประการ ตามที่ได้กำหนดทดสอบไว้ในสมมติฐานทั้งสามเพื่อทดสอบนั้น แต่ได้เสนอแนะแนวทางที่จะแก้ไขปัญหา ซึ่งได้เสนอให้มีการปรับปรุงการแบ่งและมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใหม่ เพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจที่จะวินิจฉัยสิ่งการเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งมีอำนาจประกอบของบังคับบัญชาอย่างแท้จริง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นอยู่กับสำนักนายกรัฐมนตรีโดยตรงแทนการที่ขึ้นอยู่กับกระทรวงมหาดไทย ควรยกเลิกเขตหรือภาค หรือกำหนดให้เขต หรือภาค กำหนดที่เฉพาะในทางวิชาการตามที่ระบุไว้ในกฎหมายระเบียบบริหารราชการแผ่นดินเท่านั้น ยุบหน่วยงานของราชการส่วนกลางที่มีหน้าที่ซ้ำซ้อนกัน จัดตั้งสำนักงานจังหวัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้ว่าราชการจังหวัดในการปฏิบัติงานประจำ ตั้งรองผู้ว่าราชการจังหวัดให้ครบถ้วนทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้วิจัยได้เสนอแนะเกินกว่าพื้นฐาน (Base) ทางวิชาการที่ผู้วิจัยได้ทำการค้นพบ

จึงถือได้ว่าเป็นข้อเสนอแนะที่ไม่พิនฐานรองรับ อันอาจเรียกได้ว่าเป็นการ *jump to the conclusion* เพราะที่คําเสนอแนะเหล่านี้เกินเลยจากผลของการวิจัย คํมีข้อเสนอแนะบางอย่างที่มีพนฐาน คือที่ผู้วิจัยเสนอแนะให้มีการแก้ไขกฎหมายระเบียบวิหารราชการแผ่นดินทางมาตรา เช่น พรบราชบัญญัติระเบียบวิหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2495 มาตรา 34 วรรค 5 แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบวิหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2499 และตามมาตรา 92 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบวิหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2497 เสนอแก้ไขให้มีเอกสารในภาระของบังคับบัญชา และมีบทบัญญัติให้ผู้ว่าราชการจังหวัดในการแต่งตั้งเลื่อนอันดับที่ราชบัณฑิตยานุกราดหัวหน้าห้องกรรมในส่วนกลางที่สอง ไปประจำในส่วนภูมิภาคอย่างทั่วเที่ยงกัน。

กลุ่มนักศึกษาวิชาชีววิทยาฯ ด้วยการวิจัย ประจำภาคที่ 1 ปีการศึกษา 2513

นายเจริญ วิบุตรติโภสก	ร.ศ.ดร. สมบัติ ออมริวัฒน์
นางนิษฐ์ ทวีคุณ	ร.ศ.ดร. นาโนนช ศศุรุสี
นายธฤต ลุทธิ์สมบูรณ์	น.ส. กร่องสุข ดุษจะตี
นายธีร เพ็ญสมบัติເຕັກ	นางพร ສังข์ແກ້ວ